

Електронне наукове фахове видання "Державне управління: удосконалення та розвиток" включено до переліку наукових фахових видань України з питань державного управління (Наказ Міністерства освіти і науки України від 06.11.2014 № 1279)

ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
удосконалення та розвиток

№ 8, 2010

[Назад](#)

[Головна](#)

УДК 351: 330.332.01

*Т. А. Комащенко,
аспірант, Національна академія державного управління при Президентові України*

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ІНФРАСТРУКТУРИ РИНКУ ІНВЕСТИЦІЙ В ІННОВАЦІЇ : ПРОБЛЕМИ ТА ПОДАЛЬШІ ПЕРСПЕКТИВИ

У статті висвітлено особливості розвитку інфраструктури ринку інвестицій в інновації та основних її інститутів, окреслено заходи державної політики в цьому напрямку, визначено проблеми та подальші перспективи розбудови інвестиційної інфраструктури України. Визначено основні елементи інфраструктури ринку інвестицій у інновації та нематеріальні активи.

The particularities of infrastructure's development of investment in innovations market and the main infrastructure's institutions were considered in this article. The government policy activities in this direction, the problems and perspective of infrastructure's development of investment market were identified. The main infrastructure's elements of the investment market in innovation and intangible assets were defined.

Ключові слова: інфраструктура ринку інвестицій в інновації, інвестиційно-інноваційна політика, інвестиційні інститути.

Постановка проблеми та її зв'язок із важливими науковими та практичними завданнями.

Упродовж останніх десятиріч глобальна економіка засвідчує про досить масштабні перетворення щодо впровадження нових технологій майбутнього – країни-лідери визначились із стратегічними напрямками, за якими вони мають конкурентні переваги та, завдяки, державній підтримці та приватному інвестуванню швидкими темпами розвивається ринок, де основними товарами виступають конкурентоздатні технології, патенти, «ноу-хау», наукоємна продукція тощо. А вже рентабельність вкладень у інновації незрівнянно вища за прибутковість інвестицій у традиційні галузі економіки – 110% проти 25% (10). Відповідно у провідних країнах світу створена належна інфраструктура, що сприяє надходженню інвестиційного ресурсу саме до інноваційних секторів – від розгалуженої мережі бізнес-інкубаторів, технопарків, наукових центрів при провідних університетах до венчурних фондів; від сприятливого законодавчого поля ведення інвестиційно-інноваційної діяльності до розвинутої інформаційно-комунікаційної системи моніторингу новітніх технологій.

В Україні інвестиційний процес здебільше розглядається відокремлено від інноваційного. Так, у національному законодавстві, питання інноваційної політики висвітлені винятково у контексті науки та технологій, а не через призму інвестиційної діяльності. Із прийняттям ЗУ «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків» та запровадженням пільг при реалізації інноваційних проєктів було створено основу для реального об'єднання інвестицій та інновацій, але прилив значних інвестицій так і не відбувся^[1] (11).

Недостатньо досконала інфраструктура ринку інтелектуальних та інноваційних інвестицій - хоча основні її елементи сформовані, не відбулось, як таке, становлення та подальший розвиток таких інститутів, як венчурні фонди та компанії, фонди прямих інвестицій тощо. Отже, з метою активізації інвестиційно-інноваційного процесу державі, на нашу думку, в першу чергу необхідно подбати про розбудову інвестиційної інфраструктури – визначитись з подальшими напрямками її розвитку, створити інституційні умови для залучення інвестицій в інновації, належним чином ревізувати нормативно-правову базу здійснення інвестиційно-інноваційної діяльності у бік її удосконалення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми.

Питання становлення та розвитку інфраструктури, в тому числі й інвестиційно-інноваційної, а також висвітлення ролі держави щодо створення вихідних умов для здійснення інвестицій у інновації розглядаються у працях вітчизняних дослідників - А. С. Гальчинського, І.В. Розпутенка, М. Х. Корецького, П. Ю. Бельського, В.В. Юрчишина, Б. М. Данилишина, О. М. Іваницької, Ю.М. Бажала, В. Ф. Мартиненка, М.О. Москвіна; західних - С. Кортума, Дж. Лернера, Т. Хелмана, М. Пурі, П. Розенбума. Проблематика розвитку інвестиційної інфраструктури та основних її інститутів як в розвинутих країнах, так і в країнах з транзитивною економікою знайшла своє відображення в роботах зазначених авторів. Водночас недостатньо дослідженими залишаються питання особливостей та напрямків розвитку інфраструктури ринку інвестицій у інновації, а також першочергових заходів державної політики на цьому шляху.

Мета дослідження полягає у висвітленні особливостей розвитку інфраструктури ринку інвестицій в інновації та основних її інститутів, окресленні заходів державної політики в цьому напрямку, визначенні проблем та подальших перспектив розбудови інвестиційної інфраструктури України.

Результати дослідження.

Інвестиційна інфраструктура повинна сприяти рівномірному розподілу та зменшенню ризиків інвестування, ефективному використанню інвестиційних ресурсів, спрямуванню їх до пріоритетних інноваційних галузей економіки. Саме вона визначає основну послідовність практичних дій ринкових суб'єктів та всі аспекти удосконалення інвестиційних процесів, орієнтуючись на просування не тільки окремих проєктів, але й на формування відповідного менталітету інвестора, шляхом здійснення інституційних змін в суспільстві. Сукупність інвестиційних інститутів обумовлює, певним чином, характер, динаміку та напрямок інвестицій. Априорі роль державних інститутів у формуванні та подальшому розвитку інфраструктури інвестиційного ринку є визначальною. Так, вітчизняний науковець В. Ф. Мартиненко пише: «інвестиційне середовище слід формувати не на базі ринкового регулювання, стихійної дії випадкових і тимчасових сил, а свідомо прогнозувати розвиток глобалізаційних процесів у світі, планувати та організовувати створення інвестиційної інфраструктури ... на базі превентивних механізмів державного управління» (5).

У сучасному постіндустріальному суспільстві інновації набувають значно більшого значення, ніж такі традиційні фактори виробництва як земля, праця та капітал. Виробничим ресурсом стають знання та інформація, наукові розробки являються базисом економічного зростання, достатньо швидкими темпами розвивається ринок інвестицій в об'єкти інтелектуальної власності та інновації. Вітчизняний інвестиційно-інноваційний ринок характеризується достатньо суперечливими підходами щодо залучення інвестиційного ресурсу для потреб інноваційних високотехнологічних секторів – як правило надходження інвестицій в економіку здійснюється без орієнтації їх на впровадження новітніх технологій та науково-дослідних розробок, хоча в програмних документах соціально-економічного розвитку (7) нашої країни задекларовано перехід до інноваційної моделі її розвитку, що потребує значних вкладень. Відповідно для здійснення структурних перетворень і технологічної модернізації економіки необхідний перехід від принципів ринкового догматизму до використання моделі регульованої ринкової економіки з високою часткою прямого і непрямого державного впливу, що припускає розробку відповідної інвестиційно-інноваційної політики, суть якої складатиметься у виробленні і реалізації системи пріоритетів, створенні механізмів і конкретних заходів, що забезпечують формування національної інвестиційно-інноваційної системи.

Становлення та подальший розвиток інфраструктури ринку інвестицій в інновації іде пліч-о-пліч із складними процесами формування інвестиційно-інноваційної системи як такої, що об'єднує інвестиційну та інноваційну діяльність в єдине ціле з метою спрямування інвестиційного ресурсу на започаткування інноваційних виробництв, створення конкурентоспроможної продукції та впровадження високих технологій. Отже, ми можемо говорити про деяку спільність елементів інвестиційної та інноваційної інфраструктур.

Відповідно до ст. 92 Конституції України «виключно законами України встановлюються «засади створення і функціонування фінансового, грошового, кредитного та інвестиційного ринків...» (4), але правового оформлення основних засад функціонування ринку інвестицій, як і законодавчого визначення поняття «інвестиційний ринок» та «інвестиційна інфраструктура» не існує. У ЗУ «Про інноваційну діяльність» є визначення інноваційної інфраструктури як «сукупності підприємств, організацій, установ, їх об'єднань, асоціацій будь-якої форми власності, що надають послуги із забезпечення інноваційної діяльності (фінансові, консалтингові, маркетингові, інформаційно-комунікативні, юридичні, освітні тощо)» (14). На нашу думку, дане визначення однобічно трактує сутність даної категорії, говорячи про інфраструктуру як певну множину інституцій. Адаже інфраструктура - це не тільки сукупність організацій та установ, що обслуговують та забезпечують функціонування інноваційної системи, а значно ширше поняття. Це ті вихідні умови (нормативно-правове поле, інформаційно-комунікаційна система, кадрове забезпечення тощо), що формуються, головним чином, державою з метою побудови національної інноваційної системи, де чітко простежується зв'язок між створенням інновацій та подальшого їх впровадження у життя. Відповідно, інфраструктура ринку інвестицій у інновації та інтелектуальний капітал являється цілісною інституціональною, організаційною, інформаційно-комунікаційною, фінансово-кредитною, виробничо-технологічною, кадровою, міжнародною системою щодо створення умов здійснення інвестування у конкурентоспроможні інновації, інтелектуальні продукти (ліцензії, ноу-хау, патенти тощо) та впровадження високих технологій з метою модернізації виробництва та переходу до нових технологічних укладів. До основних елементів інвестиційно-інноваційної інфраструктури слід зарахувати такі:

- державні органи управління у сфері інвестиційно-інноваційної діяльності, інститути державної інвестиційної інфраструктури;
- нормативно-правове поле інвестиційно-інноваційної діяльності;
- національні інвестиційні компанії (фонди) інноваційного розвитку, національні асоціації інвесторів, у т. ч. і венчурного капіталу;
- венчурні фонди та фонди прямого інвестування, венчурні компанії;
- техно- та промпарки, наукові парки, інкубатори (інноваційні, технологічні, інноваційного бізнесу), технополіси, інноваційні центри(технологічні, регіональні, галузеві);
- міжнародні фінансово-кредитні інституції (СБРР, інвестиційні банки розвитку тощо), міжнародні асоціації венчурного бізнесу;
- банківські та фінансово-кредитні установи, страхові компанії;
- центри інноватики та патентно-інформаційних послуг, центри трансферу технологій;
- венчурні ярмарки та форуми, виставки передових досягнень, демонстраційні центри;
- спеціалізовані біржові системи для високотехнологічних компаній;
- інформаційно-аналітичне забезпечення інвесторів (спеціалізовані видання, сучасна система науково-технічної інформації, аналітичні прогнози та моніторинг ринку новітніх технологій тощо);
- консалтингові компанії та юридичне супроводження ведення інвестиційної діяльності на ринку, аудиторські фірми;
- технологічне та програмне забезпечення діяльності інвестора (комп'ютерні та internet системи, комунікаційні системи тощо);
- заклади з підготовки фахівців, у т.ч. державних службовців у інвестиційно-інноваційній сфері тощо.

Не дивлячись на те, що кількісно основні елементи інвестиційної інфраструктури відносно сформовані, говорити про їх розвиненість зарано – функціональне навантаження, яке вони несуть не відповідає потребам ринку та спотворене головне призначення інфраструктурних інститутів. Так, непослідовність державної політики щодо фінансової підтримки інноваційних проєктів та надання пільг господарюючим суб'єктам при їх реалізації у межах технопарків, вільних економічних зонах та територій пріоритетного розвитку призвело до їх часткової дискредитації як надійних інструментів із залучення інвестицій.

Пунктом 1 статті 325 глави 34 «Правове регулювання інноваційної діяльності» Господарського Кодексу зазначається наступне: «інноваційною діяльністю у сфері господарювання є діяльність учасників господарських відносин, що здійснюється на **основі реалізації інвестицій** з метою виконання довгострокових науково-технічних програм з тривалими строками окупності витрат і впровадженням нових науково-технічних досягнень у виробництво та інші сфери суспільного життя» (2). Основним у даному визначенні є те, що інвестиції являються головним ресурсом фінансування створення та впровадження інновацій. Отже, переорієнтація державної політики з фінансової підтримки окремих галузей та підприємств на створення привабливих умов і середовища для інвестування саме у об'єкти інтелектуальної власності та інновації являється одним з провідних завдань державних органів управління у інвестиційно-інноваційній сфері. Інституційне оформлення даних умов передбачає подальший розвиток таких інвестиційних інститутів як венчурні фонди.

За даними ДКЦПФР станом на 1 жовтня 2009 року в Україні діяло 968 інститутів спільного інвестування, що досягли нормативів, із них 730 (75,4 %) –

венчурні фонди (рис. 1). Загальний обсяг активів венчурних фондів в Україні на початок 2009 року склав 58,7 млрд. гривень. Основними споживачами інвестицій венчурних фондів були компанії зі сфер промисловості, споживчих товарів та змішаної галузі. Динаміка зміни кількості венчурних ІСІ протягом останніх років свідчить про бурхливий розвиток даного інфраструктурного інституту – кількість пайових та корпоративних венчурних ІСІ складала 22 у 2003 році, тоді як 9 місяців 2009 року цей показник склав 730. Однак, відсутність чітко визначеного на законодавчому рівні поняття венчурного фонду як ризикового та такого, що вкладає кошти у започаткування високотехнологічних виробництв спотворює саму ідею венчурного інвестування.

Загальновідомо, що венчурні фонди в Україні використовуються не для фінансування інновацій, а для оптимізації оподаткування, тоді як у світі венчурні інвестиції залишаються одним із найважливіших джерел капіталу для компаній, які працюють у високотехнологічних галузях та потребують зовнішніх інвестицій. В Україні тенденції протилежні — існуючі венчурні фонди надають однозначну перевагу низько- та середньоризиковим короткотривалим операціям з фінансовими активами та нерухомістю й поки слабо орієнтовані на "хай-тек" технології (1). Якщо дослідити структуру портфелів цінних паперів венчурних ІСІ станом на 31.12.2009 р., можна констатувати, що лише 28,76 % таких портфелів носить визначений характер - з них на традиційні для класичного венчурного капіталу галузі (телекомунікаційну, медицину, розвиток технологій, енергетичну) припадає не більше 0,37 % у структурі портфеля цінних паперів венчурних ІСІ.

Рис.1. Загальна кількість інститутів спільного інвестування, у т.ч. венчурних фондів станом на 01.10.2009 (за даними ДКЦПФР)

Також в Україні практично відсутні стартові вкладення і вкладення в інновації, а переважають інвестиції в розвиток компаній. Внесення змін до ЗУ «Про інститути спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди)» дозволило фізичним особам бути учасниками венчурного фонду за умови придбання цінних паперів такого фонду не менше ніж 1500 мінімальних заробітних плат (9), тоді як існують обмеження щодо здійснення інвестиційної діяльності на ринках ризикового капіталу для пенсійних фондів та страхових компаній. Отже, так звані венчурні ІСІ не виконують своєї основної функції, а саме: фінансування перспективних молодих підприємств, що мають потенціал зростання на ринку. Це свідчить про те, що український венчурний бізнес таким є лише формально, а насправді відсутні його важливіші характеристики – ризикованість та класична орієнтація на інноваційні проекти.

Державна політика у сфері інвестицій зводиться до трьох складових – формування правового поля, здійснення прямих державних інвестицій та створення інвестиційного іміджу країни на світовій арені або сприятливого інвестиційного клімату(6). Отже, важливим напрямом розбудови інвестиційної інфраструктури являється пошук шляхів законодавчого забезпечення інноваційного розвитку через механізм венчурного фінансування.

Діяльність венчурних фондів регулюється ЗУ «Про інститути спільного інвестування (корпоративні та пайові інвестиційні фонди)» (далі – закон про ІСІ). Віднесення венчурних фондів до інститутів спільного інвестування є умовним, законодавчі норми про венчурні фонди в законі про ІСІ надаються як виключення із загальних норм функціонування (6). Так як діяльність даних інститутів не відповідає загальноновизначеній світовій практиці венчурного інвестування та з метою забезпечення розвитку інвестиційної інфраструктури Державним агентством з інвестицій та розвитку^[3] (далі – Держінвестиції) було розроблено низку законопроектів – «Про венчурні фонди інноваційного розвитку», «Про венчурні компанії», «Про внесення змін до статті 8 ЗУ «Про інститути спільного інвестування (корпоративні та пайові інвестиційні фонди)» тощо. У законопроектах ураховані рекомендації Європейської асоціації прямих приватних інвестицій і венчурного капіталу (EVCA), директив ЄС щодо колективного та венчурного інвестування.

Вжито заходів щодо співпраці України та Європейського Союзу в напрямку розвитку інвестиційної інфраструктури для фінансування інновацій. У рамках проекту ЄС «Розробка фінансових схем та інфраструктури для підтримки інновацій в Україні»^[4] ведеться робота щодо покращення фінансового середовища для сектору інновацій та досліджень в Україні. У рамках даного проекту передбачається створення в Україні пілотного інноваційного фонду та двох пілотних фондів гарантування позик для інноваційних проектів та установ у визначених регіонах – м. Києві, Харківщині та Рівненщині. Головна ідея проекту полягає в тому, що покращення фінансового клімату для досліджень та інновацій має стимулювати орієнтовані на ринок дослідження, дозволяючи створити мережу між академічними інституціями, індустріями, сервіс-провайдерами і державними органами влади, підвищуючи таким чином привабливість України для іноземних та місцевих інвесторів. Реалізація Проекту сприятиме впровадженню в Україні світової практики, яка передбачає спрямування венчурного капіталу у розвиток перспективних інноваційних підприємств.

Для забезпечення прямих інвестицій необхідні відповідні інститути державної інвестиційної інфраструктури. Важливий крок у цьому напрямку вже зроблено - створено Державну інвестиційну компанію. Це знайшло своє відображення в постанові Кабінету Міністрів України від 09.06.2010 № 471 «Про утворення державного підприємства «Державна інвестиційна компанія». Постановою передбачається утворити державне підприємство «Державна інвестиційна компанія» (далі – ДІК) з віднесенням його до сфери управління Держінвестицій (8). Діяльність ДІК спрямуватиметься на фінансування реалізації пріоритетних інвестиційних проектів загальнодержавного та міжрегіонального значення, фінансування заходів, спрямованих на розвиток регіонів тощо. При цьому підприємницький статус ДІК дозволить здійснювати фінансування таких проектів на взаємно вигідних умовах, отримуючи прибуток від успішно реалізованих проектів. Створення ДІК дасть

зможу активізувати інвестиційні ресурси, які спрямовуватимуться на модернізацію вітчизняної промисловості, налагодження виробництва імпортозаміщуючої та експортоорієнтованої продукції, а також підвищення конкурентоспроможності української продукції. З метою забезпечення ефективного функціонування ДІК її статутний фонд формується шляхом передачі до нього частини ліквідного майна Державної інноваційної фінансово-кредитної установи (далі – ДІФКУ), у тому числі пакета акцій, що належить ДІФКУ в акціонерному товаристві «Український банк реконструкції та розвитку».

Також утворено Державне агентство України з управління національними проектами (далі - Укрнацпроект). Основними завданнями якого є реалізація стратегічно важливих проектів, що забезпечують технологічне оновлення та розвиток базових галузей реального сектору економіки України(16).

У цьому напрямку, на нашу думку, перспективним є створення національного венчурного фонду інвестування інноваційної діяльності як відкритого акціонерного товариства з державною часткою не менше 25 відсотків статутного капіталу, який має здійснювати надання капіталу венчурним фондам та інноваційним підприємствам (у вигляді прямих інвестицій при стартовому освоєнні нових поколінь техніки або кредитів під низькі відсотки на інноваційні проекти, напрямлені на модернізацію виробництва та у високотехнологічний сектор промисловості).

Для створення аналогічної структури в Росії з державного бюджету було виділено 960 млн. дол.. Російська венчурна компанія (далі – РВК) «являється одним із ключових інструментів держави в справі побудови національної інноваційно-інвестиційної системи» (17). РВК інвестує кошти через венчурні фонди, які створені спільно з приватними інвесторами. Кількість проінвестованих фондами РВК інноваційних компаній - 21 інноваційне підприємство. Сукупний обсяг інвестицій склав 97 млн. дол... Цей досвід може принести успіх і Україні, яка має інвестувати й ризикувати спільно з приватним бізнесом. У ході такого співробітництва, за рахунок ефективного керування з боку приватних структур, держава знижує свої ризики та стимулює початок венчурної індустрії.

Постановою КМУ від 14.05.2008 № 447 затверджено Державну цільову економічну програму «Створення в Україні інноваційної інфраструктури» на 2009-2013 роки (далі – Програма), в якій передбачено за рахунок інших джерел фінансування (не бюджетних коштів) створення венчурного фонду у п.р., а також створення небанківських фінансово-кредитних установ за рахунок коштів місцевих бюджетів (3). Виконання Програми дасть змогу залучити близько 7 млрд. гривень інвестицій для реалізації інноваційних проектів.

Висновки

Інвестиції являються невід'ємною частиною інновацій. Від розробки та реалізації відповідних заходів державної інвестиційної політики залежить подальший напрямок розбудови інвестиційного ринку. На нашу думку, головні пріоритети повинні лежати у площині інституційного забезпечення здійснення інвестиційної діяльності на ринку інвестицій в інновації, удосконалення нормативно-правової бази інвестування тощо. Адже, інвестування повинно мати інноваційний характер, спрямований на переважне використання ресурсозберігаючих технологій, на освоєння виробництв сучасних технологічних укладів (18).

Особливості розвитку інфраструктури інвестиційно-інноваційного ринку полягають у безсистемності впровадження заходів державної політики у цій сфері – недосконалість нормативно-правової бази, нерозвиненість таких інфраструктурних інститутів ринку інвестицій у інновації як венчурні фонди, діяльність яких регулюється Законом України «Про інститути спільного інвестування (корпоративні та пайові інвестиційні фонди)» (12) та не спрямована на реалізацію інноваційних проектів; брак джерел фінансування інвестицій у інновації та основний капітал (не задіяні значні інвестиційні ресурси інституційних інвесторів та фізичних осіб. Так, у 2009 році частка коштів вітчизняних інвестиційних компаній та фондів становила 2,1 відсотка від загального обсягу капітальних інвестицій^[5], за I півріччя 2010 року інвестиції в нематеріальні активи склали -2685,5 млн. грн. або 4,4% від загального обсягу капітальних інвестицій^[6]); загальна несприятлива державна політика щодо стимулювання інвестицій у інноваційні проекти. На сьогоднішній день основним програмним документом у інвестиційній сфері являється Програма розвитку інвестиційної діяльності на 2002-2010 рр. (далі – Програма) (13), у плані заходів якої взагалі не передбачено створення об'єктів інвестиційної інфраструктури. Дана Програма, більш за все, є планом проведення законотворчих та організаційно-інформаційних заходів у інвестиційній сфері.

ЗУ «Про інноваційну діяльність» визначено створення спеціалізованих державних небанківських фінансово-кредитних установ та комунальних інноваційних фінансово-кредитних установ як таких, що можуть надавати суб'єктами інноваційної діяльності для реалізації ними інноваційних проектів фінансову підтримку, види якої зазначені у ст. 17 Закону, а також шляхом надання кредитів чи передавання майна у лізинг за умов наявності гарантій повернення коштів (14). Проведені Головним контрольно-ревізійним управлінням заходи у ДІФКУ, яка перебуває у сфері управління Державного агентства з інвестицій та розвитку, засвідчили недоцільність функціонування цієї установи. Зокрема, за період з січня 2007 по серпень 2009 року не укладено жодного кредитного договору або договору фінансового лізингу на впровадження інноваційного проекту^[7]. У березні ц.р. Уряд скасував постанову про надання державних гарантій ДІФКУ під залучення кредитів для інноваційних проектів (попередньою постановою Кабмін схвалив надання держгарантій на суму 8 млрд. грн. за зобов'язаннями ДІФКУ)(15).

Отже, на нашу думку, перспективними напрямками розбудови ринку інвестицій у інновації повинно стати створення привабливих умов і середовища для інвестування саме у об'єкти інтелектуальної власності та інновації, розвиток таких інститутів як венчурні фонди інноваційного розвитку та удосконалення нормативно-правової бази інвестиційно-інноваційної діяльності.

Список використаних джерел.

- Архієреєв С., Попадинець О. «Роль державної підтримки розвитку венчурного бізнесу для збільшення випуску високотехнологічної та інноваційної продукції» [Електрон. ресурс].-Режим доступу: www.niss.gov.ua.
- Господарський Кодекс України: Закон, Кодекс від 16.01.2003 № 436-IV [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
- Державна цільова економічна програма «Створення в Україні інноваційної інфраструктури» на 2009-2013 роки: Постанова КМУ від 14.05.2008 № 447 [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
- Конституція України: Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 1996. - N30. - ст.141.
- Мартиненко В. Ф. Державне управління інвестиційним процесом в Україні: навч. посібник. – К.: НАДУ, 2008. – 300 с.
- Москвін С.О. Роль Держінвестицій у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сфері інвестицій./ Москвін С.О. // Інвестиції та інноваційний розвиток. – 2008. - № 1. С. 32-35.
- Про прийняття за основу проекту Закону України про Державну програму економічного і соціального розвитку України на 2010 рік: Постанова ВРУ від 15.04.2010 № 2131-VI [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
- Про утворення державного підприємства «Державна інвестиційна компанія»: Постанова Кабінету Міністрів України від 09.06.2010 № 471 [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
- Про внесення змін до Закону України "Про інститути спільного інвестування (пайові та корпоративні інвестиційні фонди)": Закон України від 18.12.2008 № 693-VI // Відомості Верховної Ради (ВВР). - 2009. - N 16. - ст.218.

10. «Стратегія інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки в умовах глобалізаційних викликів»: парламентські слухання: [Електрон. ресурс].-Режим доступу :<http://kno.rada.gov.ua/komosviti/control/uk/publish/>.
11. Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків : Закон України від 16.07.1999 № 991-XIV [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
12. Про інститути спільного інвестування (корпоративні та пайові інвестиційні фонди): Закон України від 15.03.2001 № 2299-III [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
13. Про затвердження Програми розвитку інвестиційної діяльності на 2002-2010 рр. : постанова Кабінету Міністрів України від 28.12.2001 № 1801 [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
14. Про інноваційну діяльність: Закон 04.07.2002 № 40-IV [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
15. Про визначення таких, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів: постанова КМУ від 10.03.10 №257 [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
16. Про утворення Державного агентства України з управління національними проектами: постанова КМУ від 30 червня 2010 р. № 570 [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon.rada.gov.ua>.
17. Стратегія розвитку ОАО «Российская венчурная компания» [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rusventure.ru>.
18. Федулова Л. Технологічна структура економіки України/ Федулова Л.// Економіст .-2008. - № 5 – с. 28-33.

Стаття надійшла до редакції 20.08.2010 р.

[1] У 2005 році ЗУ «Про внесення змін до ЗУ «Про Державний бюджет України на 2005 рік» та деяких інших законодавчих актів України» були повністю скасовані податкові пільги на виконання проектів у межах технопарків. І хоча через рік пільги були частково поновлені, прилив значних інвестицій не відбувся.

[2] Види фінансової підтримки визначені ЗУ «Про інноваційну діяльність».

[3] Постановою Кабінету Міністрів України від 17.05.2010 р. № 356 Державне агентство України з інвестицій та інновацій перейменовано на Державне агентство України з інвестицій та розвитку.

[4] Бенефіціаром даного проекту являється Держінвестицій.

[5] Джерело: Статистичний збірник Держкомстату «Інвестиції в основний капітал за 2009 рік».

[6] Джерело: Експрес-випуск Держкомстату «Капітальні інвестиції за січень-червень 2010 року».

[7] Офіційна інформація на сайті Головного контрольно-ревізійного управління <http://www.dkrs.gov.ua/kru/uk/publish/article/61828;jsessionid=67C5E838F8127D0FBEA190279DA65399>

ТОВ "ДКС Центр"